

§ 5.

Dersom der i Henhold til Bestemmelserne i § 17 i Lov Nr. 253 af 6. Maj 1921 tilkommer en Invalidereentyder Rente for nogen Del af det Tidsrum, som ligger imellem Begæringens Indgivelse og Rentens første Anvisning, og han (hun) i dette Tidsrum har oppebaaret Aldersrente (Alderdomsunderstøttelse), bliver denne at fradrage i den ham (hende) for nævnte Tidsrum tilkommende Invaliderente og at tilbagebetale af Invalideforsikringsfonden til vedkommende Kommune, der har udredet Aldersrenten (Alderdomsunderstøttelsen). Har Kommunen modtaget Refusion af den ydede Aldersrente (Alderdomsunderstøttelse) fra Forsørgelseskommunen eller Statskassen, vil det refunderede Beløb i saa Tilfælde være at tilbagebetale.

§ 6.

Dersom en Arbejdsgiver, der i Henhold til Bestemmelserne i Lov Nr. 253 af 6. Maj 1921 § 5 er pligtig til at yde Bidrag til Invalideforsikringsfonden, overfor dennes Direktion kan godtgøre, at nogen af de hos ham beskæftigede Arbejdere, for hvilke han har betalt Bidrag, ikke kan være Medlemmer af en statsanerkendt Sygekasse paa Grund af deres økonomiske Forhold (jfr. Sygekasselovens § 6) eller at de ikke har Indfødsret, er han berettiget til at faa de for disse Personer erlagte Bidrag refunderede af Invalideforsikringsfonden. De nærmere Regler for Bidragenes Tilbagebetaling fastsættes af Indenrigsministeren.

§ 7.

Denne Lov træder straks i Kraft. Bestemmelserne i § 1 kommer til Anvendelse paa alle Personer, der indgiver Begæring om Optagelse i en Sygekasse efter Lovens Ikrafttræden. Bestemmelserne i §§ 2—4 finder Anvendelse paa alle, der siden Lov Nr. 253 af 6. Maj 1921 traadte i Kraft, har faaet tilkendt Invaliderenter. Bestemmelserne i § 5 kommer til Anvendelse for saavidt angaar Invaliderenter, som tilkendes efter denne Lovs Ikrafttræden, medens Bestemmelserne i § 6 kommer til Anvendelse fra Begyndelsen af Aaret 1924 at regne.

Lov Nr. 253 af 6. Maj 1921 om Invalideforsikring forbliver i Kraft med de Ændringer, som følger af nærværende Lov.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ifølge Invalideforsikringsloven af 6. Maj 1921 § 1 er ubemidlede nydende Medlemmer af anerkendte Sygekasser forsikrede mod Invaliditet, og ifølge Lovens § 3 forstaas ved Invaliditet en Nedsættelse af Erhvervsevnen til en Trediedel eller derunder, hvorhos Loven bestemmer, at „en saadan Nedsættelse af Erhvervsevnen foreligger, naar den paagældende ikke længere er i Stand til ved en til hans Kræfter og Færdigheder svarende Beskæftigelse, der under billigt Hensyn til hans Uddannelse og tidligere Virksomhed kan forlanges af ham, at erhverve en Trediedel af det, som legemlig og aandelig sunde Personer med

lignende Uddannelse og i samme Egn plejer at fortjene ved Arbejde“.

Under Henviisning hertil forelagde Invalideforsikringsretten i Februar 1922 Indenrigsministeriet Spørgsmaalet om, hvorvidt Retten maatte kunne afvise et Andragende fra en 22 aarig Person, der i 1918 var optaget i Sygekasse, men som var aandsvag fra Fødslen. Efter at Sygekasseinspektøren havde udtalt, at den paagældende saavel ved Optagelsen som i 1922 var i Besiddelse af nogen Arbejdsevne og derfor med Rette var optaget i Sygekassen, statuerede Ministeriet i Skrivelse af 10. Juni 1922 til Retten, at denne